

3 år på OG...

“You don't need a weatherman to know which way the wind blows”, synger Bob Dylan i *Subterreanean Homesick Blues* fra 1965. Det er måske en lidt outdatet reference, når jeg kunne citere Medina, Lady Gaga eller Kings of Leon, men da jeg i december sidste år følte, at jeg var ved at gå ned med stress, få en klinisk depression eller skulle indlægges med mavesår, var det netop den sætning, der fik mig til at se nogle ting i et noget andet perspektiv. Indrømmet, grunden til at jeg sad og hørte gamle LP'er var, at jeg havde brug for en overspringshandling, der ikke var Facebook eller at rydde op i endnu en skuffe. Men som jeg sad og lyttede, blev jeg gjort opmærksom på, at jeg, selvom jeg blot var én i mængden af tusindvis af andre gymnasieelever, der sad og kæmpede med SRP, er herre over mit eget liv, og at jeg ene og alene er ansvarlig for at træffe mine beslutninger, om de så ender med at være fornuftige eller ej.

Jeg plejer ikke at være typen, der sidder hjemme på stuegulvet og filosoferer, men når man sidder og skal til at skrive den vigtigste opgave i ens gymnasietid, er det ikke altid, at man kan kende sig selv. Men opfordret af Bob Dylans ord fik jeg afleveret den opgave, og nu sidder jeg her og er ved vejs ende - og set i retrospekt er jeg både overrasket og glad over, hvor gode mine tre gymnasieår har været. Jeg er gået fra at være 17 år gammel, usikker, men samtidig overbevist om, at jeg vidste alt, til snart 20 år gammel: noget mere sikker, men samtidig uhyggeligt bevidst om, at jeg stort set intet ved, og dét på grund af de tre år jeg har brugt på Kirkevej 5. Alderen kan jeg ikke gøre noget ved, selvom jeg demonstrativt bliver ved med at fejre min 18-års fødselsdag, og regner med at gøre det mange år endnu, da jeg synes, at det år, man rigtig trådte ind i de meget løst definerede ”voksnes rækker”, var det absolut sjoveste. Min far griner og siger, at jeg har meget at lære. Og netop det er præcis, hvad jeg også har fået med fra min skolegang. ”Filosof” er ikke en beskyttet titel, og jeg er derfor i min bedste ret til at kalde mig selv det, og som jeg sidder her og filosoferer over mit liv, er jeg lykkelig for alle de ting, jeg er blevet klar over eksisterer, men som jeg i bund og grund ikke aner noget om. Det synes jeg faktisk, er en af de vigtigste ting, jeg har taget med fra min gymnasietid. For med mig fra gymnasiet tager jeg lysten til at lære mere. Blive klogere. For verden er så hamrende stor, og der er tusindvis af ting, jeg gerne vil vide mere om.

Jeg vil gerne på forhånd undskylde til mine lærere, men cosinus og sinus, viden om Skånes geologi, og hvad kongruensfejl er, er ikke det, jeg er mest taknemmelig for, at jeg har lært. Det er derimod, at jeg nu ved, at det at være nysgerrig er det bedste, man kan være. At gå op i de ting, der sker

omkring én, at tænke selvstændigt og at yde det absolut bedste, man har lært, vil jeg altid være taknemmelig for, at jeg har lært.

”OG-ånden” bliver der snakket meget om, særligt i de første uger af gymnasietiden på OG, hvor det handler om at lære de nye elever den mentalitet, der hersker på OG. Tolerance. Accept. Sympati. Empati. Respekt. Nysgerrighed. Ansvar. Morskab. Og det er jo et fint billede, som jeg er sikker på, at alle gymnasier gerne vil male af sig selv, og i starten var jeg også overbevist om, at det var en utopi, der aldrig ville kunne fungere i realiteten. Men når jeg nu sidder her og skal til at have mit diplom og den hvide hue, som jeg går og frygter, at jeg har bestilt i en størrelse for lille, er jeg overrasket over, hvor godt OG formår at implementere den filosofi. Jeg ved ikke hvordan, men jeg tror, det er en forståelse, som OG har af vigtigheden ved at blande alvor og sjov. ”Indlæringsmiljø” er der et begreb, der hedder. Hvordan lærer man bedst? Jeg tror og håber, at samtlige OG-elever vil nikke enstemmigt, når jeg fastslår, at det handler om respekt. I mange henseender: Respekt lærer og elev imellem. Respekt for det ansvar vi bliver givet ved, at det er os, der en dag skal være de ”voksne” i samfundet. Respekt for hinanden. Respekt for forskellighed. Respekt for respekten. Respekt for folk, der tør stille sig op og sige deres mening eller sige fra. Respekt for muligheden for at sige fra. Respekt for dem, der gør en forskel.

Jeg vil slutte af med at give et shout-out til mine fellow home boys and girls ved at citere Bob Dylan igen: ”May you always be courageous, stand upright and be strong, may you stay forever young.”

Nanna Wallin, årgang 2011